

[Socialministeren.]

kommunale Refusionsordning, derfor bortfalder Begrebet naturligvis ikke i Praksis, man maa se at blive enig om en Ordning, man er mere tilfreds med, man kan ikke som den ærede Ordfører for Venstre sige, at saa skal man ved et Forslag som dette, der i den Grad berører de kommunale Forhold, helt se bort fra den mellemkommunale Refusionsordning.

Dernæst omtalte den ærede Ordfører for Venstre, at der ingen Bestemmelse var i Loven om, at de, der ikke vilde modtage dette Arbejde, mistede Retten til Understøttelse, de var ganske frit stillet, og den ærede konservative Ordfører syntes næsten at være hildet i den samme Misforstaaelse ud fra nogle Udtalelser i Arbejdsløshedsraadets Betænkning, der er gengivet her Side 15—16, men ikke optaget i mit Forslag. Maa jeg hertil sige, at det forbavser mig noget, at begge de ærede Ordførere, som jo har været ret nøje inde i Socialreformen, kan tro, at Forslaget skulde gaa ud paa, at Personer, til hvem der kan anvises Arbejde til tariffmæssig Betaling, skulde kunne vægre sig ved at modtage dette Arbejde, hvis de i øvrigt var egnede til det, med det Resultat, at de saa kunde oppebære Understøttelse. Nej, saaledes er Forholdet ikke.

Jeg skal udtale mig herom ganske klart, særlig foranlediget af de Bemærkninger, der blev fremsat fra den ærede konservative Ordfører, der spurgte, om det var et nyt Princip, man var inde paa her, for i saa Fald forstod de Konservative bedre Begrundelsen for dette Lovforslag. Jeg skal sige følgende: Dette Arbejde kommer ikke dem til gode, der oppebærer vedtægtsmæssig Understøttelse fra en Arbejdsløshedskasse, jfr. § 3, Stk. 2. Den Omstændighed, at en arbejdsløshedsforsikret i Henhold til Dispensation fra Arbejdsløshedsloven er berettiget til vedtægtsmæssig Understøttelse, er dog ikke til Hinder for, at han kan deltage i disse Foranstaltninger, hvis han ønsker at deltage i dem. Alle de, der ikke oppebærer vedtægtsmæssig Understøttelse, eller som i øvrigt henvises til dette Arbejde som uorganiserede fra Socialkontorerne eller andetsteds fra, ja, de er under de almindelige i Arbejdsløshedslovgivningen og Loven om offentlig Forsorg fastsatte Betingelser forpligtet til at overtage dette Arbejde, i den Forstand, at hvis de siger nej, bliver de afvist fra den offentlige Understøttelse. Noget andet er, at de kan komme til at trænge til offentlig Understøttelse, fordi de herved ikke kan tjene tilstrækkeligt, men det Spørgsmaal

skal jo ikke sammenblandes med, at de nægter at overtage Arbejde. Hvis de nægter at overtage Arbejde til tariffmæssig Betaling, vil de under de almindelige Betingelser, som er fastsat i Arbejdsløshedsloven og i Loven om offentlig Forsorg, blive afvist fra Socialkontorerne, herom er der ingen Tvivl.

Naar den ærede Ordfører Hr. Rager sagde, at der var en vis Fare ved Administrationen af disse Bestemmelser, hvis man gik for skrappt frem mod Arbejdsvægringer, særlig hvis der var Tale om en ringe Merfortjeneste, f. Eks. hvis vedkommende skulde flytte eller havde særlige Udgifter, vil jeg sige til ham, at det er det, jeg har taget Hensyn til ved Bestemmelsen i § 4, Stk. 2, hvor der staar: „Der skal anvises de arbejdsløse Deltagelse i Arbejdet i et saadant Omfang, at der, naar alle Forhold tages i Betragtning, er sikret dem en økonomisk Fordel gennem den indtjente Løn.“ Denne Bemærkning, naar alle Forhold tages i Betragtning, gælder ogsaa den ærede Ordfører for Kommunerne. Herved skal selvfølgelig ogsaa tages det Forhold i Betragtning, at det er betydeligt dyrere at leve, naar man har Arbejde, end at leve af Understøttelse. Der er mange Hensyn at tage i denne Forbindelse, det kender jeg fuldt ud, og det er min Mening med Udtrykket „naar alle Forhold tages i Betragtning“, at den Fordyrelse, der sker for vedkommende, fordi han skal bedre ernæres, bedre klædes, o. s. v., o. s. v., naar han skal arbejde, maa tages i Betragtning.

Jeg tror ikke, der herefter kan være nogen Tvivl om, heller ikke for den ærede konservative Ordfører, hvorledes dette Forslag er bygget op, og at det suppleres med de almindelige Regler i Arbejdsløshedsloven og i Loven om offentlig Forsorg, endog saaledes at en Person, der i øvrigt er egnet til at overtage dette Arbejde til tariffmæssig Betaling, men ikke ønsker at overtage det, afvises af Socialkontorerne, og disse derefter af en eller anden Grund, f. Eks. fordi han bliver syg eller lignende, bliver nødt til at hjælpe ham, maa regne med kun at kunne faa Hjælp efter § 306 i Loven om offentlig Forsorg som arbejdsmodvillig med de dertil knyttede Retsvirkninger.

Jeg tror, det var de vigtigste af de Enkeltbestemmelser, der blev kritiseret af de to ærede Ordførere. Med Hensyn til Bemærkningerne fra den ærede radikale Ordfører vil jeg sige, at jeg er i det hele enig med ham, ogsaa i hans Tilbagevisning af den Kritik, den ærede Ordfører for Venstre